

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 963/2018
12.09.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Радмиле Драгичевић Дичић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела превара у служби у помагању из члана 363. став 3. у вези става 1. у вези члана 35. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Филипа Нешића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Неготину ЗК 9/2016 од 14.11.2016. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 176/18 од 29.03.2018. године, у седници већа одржаној дана 12.09.2018. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Филипа Нешића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Неготину ЗК 9/2016 од 14.11.2016. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 176/18 од 29.03.2018. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **одбацује**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Неготину ЗК 9/2016 од 14.11.2016. године, између осталих окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела превара у служби у помагању из члана 363. став 3. у вези става 1. у вези члана 35. Кривичног законика, и осуђен на казну затвора у трајању од две године у коју му се урачунава и време проведено у притвору од 02.02.2015. до 27.03.2015. године и на новчану казну у износу од 50.000,00 динара коју је дужан да плати у року од три месеца по правноснажности пресуде, а ако окривљени изречену новачну казну не плати у наведеном року иста ће бити замењена казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000 динара новчане казне бити одређен један дан казне затвора.

Окривљени је обавезан и да на име трошкова кривичног поступка плати суду износ од 54.303,95 динара и на име паушала износ од 5.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 176/18 од 29.03.2018. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Неготину, заједничка жалба браниоца окривљених ББ и АА и браниоца окривљеног ВВ, а пресуда Вишег суда у Неготину ЗК 9/16 од 14.11.2016. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног АА, адв. Филип Нешић, поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање или пак исте преиначи и окривљеног АА ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Филипа Нешића, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП је неоснован, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП нема прописани садржај, а у осталом делу је недозвољен.

Бранилац окривљеног АА, у захтеву за заштиту законитости истиче да је доношењем правноснажних пресуда повређен кривични закон из члана 439. тачка 2) ЗКП, тако исту повреду означава као члан 439. тачка 1) ЗКП. Наведена повреда је према наводима захтева учињена тиме што је суд применио одредбе закона које се не могу применити обзиром да радње описане у изреци првостепене пресуде представљају радње извршења кривичног дела неовлашћено добијање и коришћење кредита и друге погодности из члана 209. Кривичног законика, а не кривично дело превара у служби из члана 363. став 3. у вези става 1. КЗ, за које је окривљени оглашен кривим правноснажним пресудама.

По налажењу овог суда, бранилац окривљеног изнетим наводима у захтеву указује да је у погледу кривичног дела који је предмет оптужбе примењен закон који се није могао применити, што би представљало повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Врховни касациони суд налази да су ови наводи захтева неосновани, пошто из чињеница и околности назначених у изреци првостепене пресуде произилази да је окривљени АА са умишљајем подстрекао окривљеног ББ на извршење кривичног дела превара у служби из члана 363. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, а затим му помагао у извршењу истог кривичног дела, на начин ближе описан у изреци првостепене пресуде, из чега произилазе сва законска обележја кривичног дела превара у служби у помагању из члана 363. став 3. у вези става 1. у вези члана 35. Кривичног законика, а не кривичног дела неосновано добијање и коришћење кредита и друге погодности из члана 209.

Кривичног законика, како се то неосновано указује захтевом браниоца окривљеног.

Стим у вези неосновано се у захтеву за заштиту законитости указује да је „намера окривљеног била усмерена ка припреми све неопходне документације и подношења исте ради испуњења услова за добијање кредита“. Наиме, кривично дело превара у служби из члана 363. КЗ представља посебан вид кривичног дела преваре које се врши од стране службеног лица у вршењу службене дужности, дакле, заштитни објект је службена дужност, односно служба, а радња извршења се предузима у намери да се себи или другоме прибави противправна имовинска корист, док код кривичног дела неосновано добијање и коришћење кредита и друге погодности из члана 209. КЗ, радња извршења је навођење лажним приказивањем чињеница или њиховим прикривањем, са тачно одређеним циљем: добијање кредита, субвенције или друге погодности за шта учинилац не испуњава прописане услове, и спада у групу кривичних дела против имовине, а извршилац може бити било које лице које за себе или друго физичко лице добије кредит, субвенцију или другу погодност на преваран начин, или их пак ненаменски користи, као и да за постојање овог кривичног дела није неопходно прибављање имовинске користи, то јест имовинска корист није битно обележје овог кривичног дела.

Имајући у виду да из изреке првостепене пресуде произилази да је окривљени ББ одговорно лице за заступање привредног друштва ДОО „ГГ“ ..., у намери да свом брату окривљеном АА прибави противправну имовинску корист у износу од 5.000.000,00 динара, обманом довео у заблуду овлашено лице оштећеног Фонда за развој Републике Србије да изврши незакониту исплату средстава у износу од 3.000.000,00 динара на начин ближе описан у изреци првостепене пресуде, а да је окривљени АА подстрекавао окривљеног ББ на извршење кривичног дела превара у служби из члана 363. став 3. у вези става 1. КЗ, а затим му помагао у извршењу истог кривичног дела давањем савета и упустава како да се изврши кривично дело стварањем услова за извршење истог, а у намери да себи прибави противправну имовинску корист, по оцени овог суда радње окривљеног описане у изреци првостепене пресуде правилно су правно квалификоване као кривично дело превара у служби у помагању из члана 363. став 2. у вези става 1. у вези члана 35. Кривичног законика, па следствено томе, Врховни касациони суд налази да захтевом браниоца окривљеног правноснажне пресуде се неосновано побијају због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Бранилац окривљеног АА, адв. Филип Нешић, у захтеву за заштиту законитости истиче и повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, а у образложењу поднетог захтева наводи да је измењен чињенични опис извршења кривичног дела од стране првостепеног суда којим је измењен идентитет оптужбе обзиром да јавни тужилац није током поступка нити до закључења главног претреса поступао сходно члану 409. став 1. ЗКП, међутим у образложењу поднетог захтева не наводи у чему је измењен чињенични опис кривичног дела и на који начин је побијаним правноснажним пресудама учињена наведена битна повреда одредаба кривичног поступка.

Како Врховни касациони суд приликом одлучивања о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног испитује правноснажну одлуку или поступак који је претходио њеном доношењу у оквиру разлога (члан 485. став 1. тачка 1) у вези става 4. ЗКП, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости у смислу члана 489. став 1. ЗКП, те како је бранилац окривљеног у захтеву само истакао повреду из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП не дајући разлоге због којих сматра да је побијаним одлукама учињена наведена повреда, Врховни касациони суд је оценио да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу нема законом прописани садржај (члан 484. ЗКП).

Бранилац окривљеног АА, као разлог за подношење захтева за заштиту законитости истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, а у образложењу се указује да приликом изрицања казне затвора овом окривљеном нису цењене све олакшавајуће околности које стоје на страни окривљеног и да је казна престрого одмерена имајући у виду начин извршења дела и све друге околности које стоје на страни окривљеног.

Из наведеног произилази да бранилац окривљеног АА у захтеву, само формално наводи повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП због које повреде је подношење захтева дозвољено окривљеном преко браниоца, при чему не указује на који начин је суд одлуком о кривичној санкцији учинио наведену повреду закона, док из образложења захтева произилази да се захтевом у суштини полемиче са оценом и утврђењем суда у погледу околности које су од значаја за одмеравање кривичне санкције, на који начин по оцени овог суда правноснажне пресуде се побијају због повреде закона из члана 441. став 1. ЗКП из ког разлога у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП није дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и браниоцу окривљеног због повреде закона, из ког разлога је у овом делу захтев браниоца окривљеног недозвољен.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.